

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu k dalšímu jednání a k novému rozhodnutí.

Důvody:

V § 154 ex. ř. není sice předepsáno, by o návrhu na opětnou dražbu byl vyslechnut obmeškalý vydražitel aneb aby byl o návrhu uvědoměn. Než v souzeném případě bylo právě se zřetelem k podání vydražitelky ze dne 15. března 1933 takové opatření na místě, by se věc náležitě vysvětlila, ano z podání bylo patrné, že vydražitelka má za to, že dražební podmínky již splnila. Mimo to byla zde skutečně dostatečná úhrada pro případné doplnění zbytku nejvyššího podání v hotovosti uložené na vkladních knížkách, jež přijaty byly jako vadium. Že jde o vkladní knížky, není s hlediska § 152, druhý odstavec ex. ř. závadou, protože i vadium, které by bylo bývalo složeno v hotovosti, bylo by podle předpisů dodatečně vydaných uloženo na úrok (ve spořitelně), a není důvodu, proč by pak v tom případě bylo postupovati jinak než tam, kde jako vadium složeny a přijaty byly již vkladní knížky; neboť i v tomto případě jsou peníze k dispozici exekučního soudu, jakoby byly hned původně hotově složeny. Námitky, jež ve příčině uložených knížek uvádějí rekurenti, že totiž jde o knížky různých peněžních ústavů, znějící na menší částky a že prý nejsou vlastnictvím vydražitelovým, jsou bezpodstatné vzhledem k právní povaze vkladních knížek a k okolnosti, že byly přijaty jako vadium. Jinak by se věc měla, kdyby jako vadium byly složeny cenné papíry, které by teprve prodejem musily býti realizovány. Takové hodnoty majetkové ovšem nebylo by lze klásti naroveň peněžní hotovosti a spořitelní knížce. Protože v této právní otázce, jež byla základem usnesení rekursního soudu, nelze s jeho názorem souhlasiti, a vydražitelka v dovolacím rekursu, tedy ve lhůtě § 154 druhý odstavec ex. ř., alespoň nepřímou nabízí peníze ze vkladních knížek k doplnění chybějící částky nejvyššího podání, bylo dovolacímu rekursu vyhověti, by po náležitém vysvětlení vydražitelce ve smyslu hořejších vývodů bylo umožněno buď nejvyšší podání v hotovosti doplniti nebo učiniti návrh, aby k doplnění použito bylo peněz ze knížek přijatých jako vadium; teprve, kdyby se ukázalo, že se tímto způsobem nedá doplnění provésti, bylo by vydražitelku pokládati za obmeškalou.

Čís. 13030.

Plnění otcovy zákonné povinnosti dáti synovi přiměřenou výbavu, není bezplatným věnováním, jemuž lze odporovati podle § 3 čís. 1 odpůrčího řádu z roku 1914.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1933, Rv II 7/32.)

Žalobce měl za Janem B-em peněžitou pohledávku, k jejímuž vydobytí vedl marně exekuci. Jan B. dal roku 1929 svému synu Alfredu jako výbavu 20.000 Kč, za něž Alfred B. se svou manželkou Žofií kou-

pili pozemek od manželů F.-ových. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na manželích, Alfredu a Žofii B-ových pro svou vykonatelnou pohledávku bezúčinnosti kupní smlouvy, již žalovaní koupili pozemek od manželů F-ových. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Odvolací soud zjistil, že otec žalovaného dal mu v roce 1929, když stavěl, 20.000 Kč jako výbavu, a dospěl ze zjištění toho k názoru, že jde v případě tom u otce o splnění zákonného závazku, tudíž o takové bezplatné dlužníkově věnování, kterému nelze podle § 3 čís. 1 odp. řádu (nař. čís. z 10. prosince 1914 čís. 337 ř. zák.) odporovati. Právní názor odvolacího soudu napadá dovolání s hlediska dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. z dvojího důvodu, jednak, že otec neměl v souzeném případě vůbec povinnost dáti synovi věno, správně výbavu, nechav ho vyučiti čalouníkem, jednak že neměl povinnosti dáti mu 20.000 Kč, ježto částka ta nebyla přiměřená jeho jmění, neboť mu vlastně daroval celé své jmění, a jest proto částka 20.000 Kč za takových okolností přemrštěnou. Leč s dovoláním nelze souhlasiti. Pokud jde o námitku prvou přehlíží dovolatel účel výbavy, kterou podle zjištění odvolacího soudu dal otec synovi. Podle § 1231 obč. zák. jsou rodiče povinni dáti synovi jako ženichovi výbavu přiměřenou jejich jmění (§§ 1220—1223 obč. zák.) a jest tedy účelem výbavy poskytnouti synovi prostředky pro první zařízení manželské domácnosti (rozhodnutí čís. 1469 sb. n. s.). V té okolnosti tudíž, že otec nechal syna vyučiti čalouníkem, nelze ještě spatřovati splnění povinností otce k synovi podle § 1231 obč. zák. Námitka druhá, vrcholící v tom, že částka 20.000 Kč není přiměřená jmění otcovu, jest opožděná a nelze k ní podle § 482 a 513 c. ř. s. přihlížeti, an ji žalobce neuplatnil v řízení první stolice proti přednesu žalovaných, že otec dal uvedenou částku synovi za tím účelem, aby splnil k němu svou zákonnou povinnost podle § 1231 obč. zák. Poskytl-li tudíž otec žalovaného tomuto částku 20.000 Kč za tím účelem, jak zjistily nižší soudy, aby splnil k němu svou povinnost podle § 1231 obč. zák., jde o splnění zákonné povinnosti, které nelze podřaditi takovému bezplatnému věnování dlužníkově, jemuž lze odporovati podle § 3 čís. 1 odp. řádu.

Čís. 13031.

V řízení o určení odškodného podle §§ 22 až 34 železničního vyvlastňovacího zákona ze dne 18. února 1878 čís. 30. ř. z. jest mimořádný dovolací rekurs přípustný, ale jen za podmínek § 46 (2) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1933, R I 884/33.)

V řízení o určení odškodného podle železničního vyvlastňovacího zákona podal proti souhlasným usnesením nižších soudů československý gerár dovolací rekurs, jemuž Nejvyšším soudem nevyhověl.